

## Infikovaní voľbami

Prekvapene som vošiel do posledného kupé, na ktorom bola menovka s číslom mojej rezervácie. Keď som sa posadil na miesto s číslom 77, zastrčil som si ruksak pod nohy a vytiahol slúchadla. Muž s bledou tvárou, ktorý sedel oproti, začal na mňa protivne zízať. Keď som zamrmlal na pozdrav, konečne uprel zrak k oknu. Sedeli sme v kupé štyria. Jedna mladšia žena s okrúhlou tvárou, jemnými vlasmi, ktorá bola určite študentkou nejakej prírodovedeckej fakulty, pretože mala pred sebou skriptá Molekulárna biológia a z tašky jej trčala kniha, ktorej názov sa skladal zo slova genetika. Ďalšou osobou v kupé bol muž krásneho vzhľadu s hustými blond vlasmi. Jeho záujem som vzbudil skôr než som vošiel do tohto kupé. Sledoval ma na stanici, nie nepríjemným pohľadom, ale práve naopak veľmi príjemným pohľadom, akoby sme sa poznali zo školy alebo z detstva. Niečo na tom chalanovi mi bolo známe, ale nevedel som čo. Poslednou, štvrtou osobou v kupé som bol ja. Naozaj s ťažkým srdcom som sa chystal v mysli opísať seba, keď v tom niekto otvoril ťažké dvere kupé a zakričal moje meno takým vydeseným tónom, že by som ho bol počul, aj keby som si nestrhol od ľaku slúchadla.

„Rafael!“

„Chod' doriti! Volebné obdobie alebo nevolebné, musíš si byť istý koho budeš voliť!“ Zakričal niekto z chodby a človek, ktorý otvoril naše kupé, sa v tom okamihu zrútil priamo k našim nohám. Tvár mal špinavú od krvi, oči vyvrátené dohora a zátylok mu znetvorila príšerne hlboká rana. Vyzeralo to, akoby mu niekto odstrelil kúsok z hlavy.

Rýchlo som si kľakol k jeho telu a vydoloval z ruksaka tričko, ktorým som sa snažil zastaviť krvácanie. Vlak sa vtedy pohol zo stanice.

„Dočerta! To urobili snád' naschvál. Počty mŕtvych budú takto oveľa vyššie...“ Zamrmlal blondiak vedľa mňa. Všetci sme ho počuli. Nikto

nám nemohol zazlievať, že sme sa nebáli nikdy ničoho viac ako vyrážajúceho vlaku zo stanice.

Tá žena z nášho kupé sa v tom pozvracala, pretože sa jej pod nohy dostala krv a kúsky vlasov mŕtveho. Po nej nasledoval muž, ktorý na mňa zíval... Aj ja som mal na mále, aby som nevyvrátil večeru, Ten blondiak sa ukázal byť nakoniec najlegitímnejším partnerom v boji proti smrti, pretože sa nielenže nepozvracal, ale dokonca mi pomohol telo vyložiť na sedačku. Nebolo pochyb o tom, že tomu človeku nepomôžeme, pretože bol mŕtvy hneď po dopade na zem. Jediné, čo sme mohli urobiť, bolo položiť ho na čestnejšie miesto, než bola podlaha.

„Zabijem ťa!“ Zvolal hrubý hlas z chodby. Zastrčil by som si vtedy najradšej slúchadla hlboko do uší. Pustil by som si hudbu na plné pecky, až tak, že by ma ušné bubienky rozboleli do krvi. Lenže nemohol som to urobiť. Jednoducho som počul hádky, kruté a nezmyselné vyhrážky, ktoré som musel zastaviť.

„Nebudeš voliť toho chuja! To ti nedovolím! Nikomu!“

„Pomóóó!“

A vtedy sa niekam museli tí dvaja, ktorých sme počuli, rozbehnúť.

„Tak a dost! Idem tam!“ Zavrčal som a ten blondiak ma drapol za plece.

„Pôjdem prvý!“ Nenavrhol, ale prikázal. „Som Vik... skratka od Viktor.“

„Dobre, Viktor,“ zamrmlal som a rozhodil som rukami v geste zúfalstva a akéhosi vd'aku. „Rafael!“

Mal som príšerný strach. Vyskočili sme na chodbu, a keď Viktor vykročil smerom vpred, ostro nami šklblo, pretože vlak prudko zabrzdil a potom sa rad radom začali vypínať svetlá, až bola úplna tma. Mal som sto chutí skočiť späť do kupé, ľahnúť si pod sedačku a čakať či ma obíde smrť, ktorou páchol celý vlak.

„Tma bude našou výhodou!“ Zvolal Viktor.

Spredu, smerom, ktorým sme sa vybrali, sa ozval krik a dupot utekajúcich nôh. V niektorých kupé si ľudia svietili mobilmi, v iných zase mlčky čakali, čo sa bude diať. Radšej by som nepútal pozornosť svetlom, ale na druhej strane, ak by som mal svetlo, možno by som sa cítil pripravenejšie. Nech by ma čakalo čokoľvek.

„Hej, čo sa deje?“ Vykríkol niekto do chodby, keď nás v tom obletela akási tlaková vlna. Ani som si to neuvedomil, ale obaja s Viktorom, sme boli skrčení a štvornožkovali. Ruky som mal spotené a príšerne mokré, preto som sa niekoľkokrát takmer sklzol na zem. Cítil som, že sme sa blížili k nebezpečenstvu. Nadávky neustávali, ba boli čoraz vulgárnejšie a hluk taktiež zosilnieval.

„Budeš voliť toho, koho máš voliť!“ Niekto znovu zahulákal. Boli sme takmer na konci uličky kupé. Vtedy som namočil ruky do nejakej tekutiny. Podľa ruky trčiacej zo záchodu, som pochopil, že to bola krv. Keby som mohol, tak sa poseriem od strachu. Neskutočne som sa bál. Nevieť prečo práve v tom okamihu, ale začalo mi vrtáť v hlave, odkiaľ poznal ten chlapík, čo sa nám zrútil do kupé moje meno.

Keď sme prekonali ďalší úsek a zabočili smerom k ďalšiemu vozňu, rozsvietilo sa svetlo a otvoril sa nám výhľad na masaker vo vozni. Viktor ma schmatol za ruku a prevalili sme sa nabok, keď po nás skočili dve obrovské mužské postavy. Obaja mali tváre zmaľované drogami a ruky smrťou. Začul som rachot skla. Kým som sa stihol spamätať, uvedomil som si, že som prebehol niekoľko metrov a ležal som v kaluži krvi zmasakrovaných cestujúcich. Obrovské mužské postavy sa rútili ku mne, zväčšovali sa tak rýchlo, že kým som sa stihol postaviť na nohy, pochopil som, že sú len pár stôp od mňa. Viktor bol preč.

„Posratý zbabelec!“

„Nabok!“ zakričal Viktor. Vedel som, že to hovoril mne, preto som uskočil doľava a jedna obrovská mužská postava sa zvalila s rachotom na zem. Skôr než som sa stihol nadýchnuť, z obrovskej mužskej postavy sa stal krvilačný šialenec s doširoka otvorenými perami, cez ktoré prúdilo mnoho nadávok a ešte viac krvavých slín.

„Zabijem vás všetkých!“

Bol som mimo, totálne. Prekvapilo ma nielen, že ma Viktor nenechal zomrieť, ale aj to, že mal v ruke sekeru.

„Pomoc!“ Jednohlasne zahulákali nejakí ľudia. Rýchlo som vstal a začal sa obzerať. Zátylok mi poštekľil chlad presakujúci cez okno, ktorý vrazil dnu. Do zadku ma tlačila platňa dreveného pultu a do

ohybu kolena sa mi zarýval kovový rám vysunutého odpadkového koša.

Vlak prudko zabrzdil. Tlak ma vyhodil dopredu a dopadol som rovno na sedadlo. Začul som praskanie skla, kvílivé trúbenie brzd a dupotanie nôh, ktoré sa ku mne valili. Zase zhasli svetlá. Všade bola tma. Posratá tma.

Teraz sa mi zdalo oveľa chladnejšie. Štipľavý mrazivý vzduch vytryskol z okna do vnútra kupé, pretože ho tlak brzdenia vytrhol z pántov. Dupot nôh v tom zmizol.

„Máš nápad, ako ich zastaviť?“ Zavrčal mi Viktor do ucha a pomohol mi vstať na nohy.

„Doriti, čo? Nemám poňatia ako zastaviť tie zdrogované príšery!“ Zavrčal som ešte viac než on a odstrčil som ho do najtemnejšieho kúta, ktorý som vo vozni videl.

Nikdy predtým som sa takto nebál. Svetlá začali blikať, akoby sa niekto pokúšal nahodiť prúd, ale niečo mu v tom bránilo.

„Doriti! Doriti! Doriti! Nič z tohto nie je reálne!“ Nadával som a snažil sa nájsť únik z toho nechutného pekla. O pár sekúnd sa konečne zasvietili svetlá. Hoci ma desil pohľad na koberec mŕtvych, vedel som, že aspoň budem vedieť, kam utekať... a potom to prišlo. Veľmi rýchlo som zistil, že svetlo tým zdrogovancom pomáha, pretože sa prestali motať. Neviem či boli dvaja alebo traja, ale aj keby tam bol iba jeden, nemal som šancu prežiť. Všetci mali silné a mohutné ramená, telo posilnené agresívnymi drogami, ktoré museli v nich vzbudiť chuť vraždiť.

„Budeš voliť, toho koho máš voliť!“ Zavrčal jeden z nich, ktorý sa ku mne rozbehol. Nemal som na výber, preto som pokľakol a zavrčal, že budem voliť koho chcú.

Vtedy sa z náreku stalo ticho. Dupot nôh zastavil môj výkrik. Zdrogované oči ma hltali. Pre istotu som svoje slová zopakoval.

Nieko za mnou spadol. Keď som sa obrátil, uvedomil som si, že Viktor leží v kaluži krvi. Nevedel som, čo robiť. Preto som pozrel späť k tým zdrogovaným očiam, ktoré sa na mňa napäto dívali.

„Chodte do čerta!“ Skôr než som sa stihol rozhodnúť, ako budem bojovať, Viktor ku mne zadychčane dobehol. Celou silou som vrazil do rohu sedačky, pretože ma jeho prítomnosť vyrušila a jeden z tých

ohavných chlapíkov sa na mňa vrhol. Inštinktívne som zatvoril oči a otvoril ich. Tie posraté zdrogované monštrá boli preč. Dych sa mi spomaľoval priamo úmerne s tým, ako som si uvedomoval, že sedím v kupé. Chlapík, ktorý na mňa predtým tak zísal, očami nepohol asi dvadsať sekúnd, pretože som sa prebudil zo sna s výkrikom.

„Ste v poriadku?“ Opýtal sa a podával mi fľašu vody.

„Je v poriadku. Niekedy sa mu stáva, že má príliš realistické nočné mory.“

Čakal som, kým sa mi úplne vyjasní v mysli.

„Môj kamoš má pravdu. Bola to len nočná mora...“ Konečne som bol schopný stvoriť aspoň dve normálne vety. *Taká reálna, že to musela byť jedine skutočnosť. Skutočnosť, v ktorej voľba môže zabíjať iných.*